

## **Ожинова зима**

**КУПИТИ**

Сіеттл, 1933. Самотня мати Віра Рей цілує свого трирічного сина Даніеля, вкладає спати й вирушає на роботу в нічну зміну в місцевий готель. Вона повертається, щоб виявити, що травнева хуртовина вкрила місто снігом, а її хлопчик зник. На замерзлій вулиці Віра знаходить його улюбленого іграшкового ведмедика, а сніг замітає будь-які сліди її сина чи злочинця.

Сіеттл, 2010. Репортер «Сіеттл Ґеральд» Клер Олдрідж отримує завдання написати про першотравневу «ожинову зиму» (пізнє весняне похолодання) і її двійника з минулого. Вона дізнається про викрадення, яке так і залишилося нерозкритим, і присягається віднайти правду. Виявляється, що між життями цих двох жінок існує багато несподіваних паралелей...

*Моїм синам Карсону, Расселлу й Колбі,  
а також їхній колекції улюблених м'яких іграшок:  
пошарпаному плюшевому ведмедю,  
трьом обірваним жирафам  
і маленькому смугастому тигрику.  
Бути вашою матір'ю — найбільша радість у моєму житті*

*І всім на землі матерям, особливо тим,  
кому довелося сказати своєму дитяти «прощавай»*

## РОЗДІЛ 1

ВІРА РЕЙ

**Сіетл, 1 травня 1933 року**

**К**рижаний вітер проникав крізь дощану підлогу; я затремтіла, щільніше загортаючись у сіру вовняну кофтину. На ній залишився тільки один гудзик. Із ціною п'ять центів за штуку було завеликою розкішшю навіть думати про нові. До того ж настала весна. Настала ж? Я кинула погляд на вікно другого поверху, вслухалася у свист і завивання вітру. Лютий вітер. Гілки старої вишні вдарилися об шибки з такою силою, що я підстрибнула, занепокоєна, що ще один такий порив розіб'є скло. Я не матиму чим заплатити за нове, не цього місяця. Але тієї ж миті неочікувана картина відволікла мене від турбот. Світло-рожевий цвіт кружляв у повітрі.

Я зітхнула, усміхаючись до самої себе. Наче сніг.

— Мамусю? — Деніел заворушився під покривалами.

Я відгорнула пошарпану синю стьобану ковдру, з-під якої з'явилося його миле кругле личко та м'яке світле волоссячко, що трохи закручувалося на кінцях. Волосся немовляти. У три роки, з пухкими рожевими щічками й величезними синіми очима, від яких перехоплювало дух, він уже перетворився з немовляти на хлопчика. Але коли спав, мав

такий самий вигляд, як і в день свого народження. Іноді я навшпиньки приходила в його кімнату рано-вранці и дивилася, як зворушливо він стискає свого маленького коричневого ведмедика в синьому вельветовому комбінезоні, з надірваним вушком.

— Що таке, любий? — запитала я, опустившись на коліна біля невеликого соснового ліжечка та стривожено вдивляючись у вікно, за яким скаженів вітер. Що я за мати, якщо залишу сина на ніч тут зовсім самого? Я зітхнула. Та хіба є вибір? У Керолайн нічна зміна, а я вже не можу взяти Деніела до готелю, особливо після того, як минулого тижня Естелла знайшла його, сонного, у пентхаусі на дев'ятому поверсі. Вона прогнала мого сина з-під теплої пухової ковдри, ніби мишу, що закуняла в мішку з борошном на кухні. Це страшно його налякало і майже коштувало мені роботи. Я глибоко вдихнула. Ні, він залишиться тут, мій хлопчик буде в теплі й безпеці у своєму ліжечку. Замкну двері. Стіни квартири тонкі, але двері, безперечно, міцні. Важке махагонієве дерево з добрим латунним замком. Ми обоє здригнулися від стукоту у двері, рішучого, різкого, наполегливого. Деніел скривився.

— Мамусю, це знову він? — запитав син, стишуючи голос до шепоту.  
— Поганий чоловік?

Я поцілувала його в лоб, намагаючись приховати страх, що заворушився в грудях.

— Не турбуйся, любий, — сказала я, перед тим як встати, — це, мабуть, тітонька Керолайн. Залишайся тут, я погляну.

Зійшовши сходами, я завмерла на якусь мить у вітальні, вирішуючи, що робити. Стукіт повторився, цього разу він був гучніший, роздратованіший. Я знала, хто це і чого він хоче. Зазирнула в гаманець, хоч і знала, що більше за долар чи два не набереється. Оренду потрібно було заплатити ще три тижні тому, відтоді я годувала містера Гаррісона обіцянками, а що тепер? Останню зарплату витрачено на продукти й нову пару взуття для бідолашного Деніела. Марно було сподіватися, що він і далі зможе ходити в дитячих кімнатних капцях, з яких уже виріс.

Стук. Стук. Стук.

Удари відбивали ритм мого серця. Наляканого, загнаного в пастку. Квартира здавалася кліткою. Стіни — іржавими дротами. Що робити? Мимоволі я глянула на своє зап'ястя. Відколи Деніелів батько подарував мені цю найвишуканішу річ з усіх, які я бачила, — золотий ланцюжок, інкрустований трьома витонченими сапфірами, — вона стала моїм скарбом. Тієї ночі в готелі «Олімпік» я була гостею, а не покоївкою в чорній сукні та білому фартуху. Коли я відкрила маленьку синю коробку і він надів браслет на моє зап'ястя, я вперше в житті почувалася народженою носити таку розкіш. Тоді здавалася майже безглуздою думка, що я могла б, що ж... Я міцно заплющила очі, а удари не стихали. Узялася розстібати гачок, тоді струснула головою. Ні, я не віддам його. Не здамся так просто. Я підсунула браслет вище, надійно заховавши його під рукав сукні. Знайду інший спосіб.

Глибоко вдихнувши, я повільно рушила до дверей, неохоче потягла засув. Завіси заскрипіли — у коридорі стояв містер Гаррісон. Він був високий і огрядний, не надто складно зрозуміти, чому Деніел так його боявся. Суворе обличчя заросло сірою неохайною щетиною. Виділялися тільки червоні, поцятковані слідами віспи щоки й темні, лиховісні очі. Його огидне дихання відгонило джином і хвоєю, отже, дорогою містер Гаррісон зайшов у салун поверхом нижче. Суворий сухий закон іще був чинним, але поліція в цій частині міста мала іншу роботу.

— Доброго вечора, містере Гаррісон, — сказала я так солодко, як могла. Він ступив ближче, поставивши на поріг чобіт зі сталевим носком.

— Обійдемося без церемоній, — мовив він. — Де мої гроші?

— Вибачте, сер, — несміливо заговорила я, — я знаю, що досі не заплатила оренду. Це дуже важкий місяць для нас, і я...

— Я чув цю історію минулого тижня, — сказав він без жодної емоції.

Тоді пройшов повз мене й рушив на кухню, де захопив маленьку скибку хліба, яку я щойно витягнула з печі. Моя вечеря. Відчинив холодильник і спохмурнів, коли не виявив там масла.

— Питаю тебе ще раз, — вів далі містер Гаррісон, його щоки надулися від їжі, а очі звузилися. — Де мої гроші?

Я стиснула браслет, мій погляд метнувся повз нього до стіни з потертими плінтусами та облупленою фарбою. Що казати тепер? Що робити?

Він зайшовся глибоким гортанним сміхом...

## Рекомендована література



Щасливі люди читають книжки і п'ють каву



Без Меріт

Becoming. Становлення

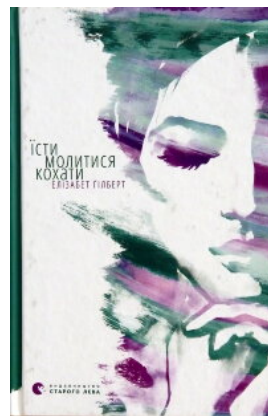
ЮВАЛ НОЙ ХАРАРІ



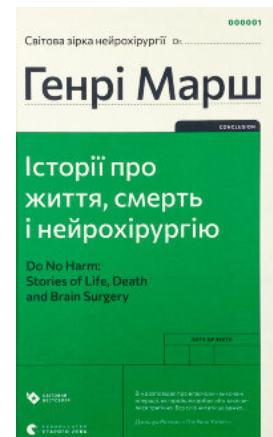
**21** УРОК ДЛ  
СТОЛІТТЯ

ВІД АВТОРА БЕСТСЕЛЕРІВ SAPIENS І HOMO DEUS

21 урок для 21-го століття



Їсти, молитися, кохати



Історії про життя, смерть і нейрохірургію

Перейти до категорії  
**Художня література**

**ridmi**  
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

**КУПИТИ**